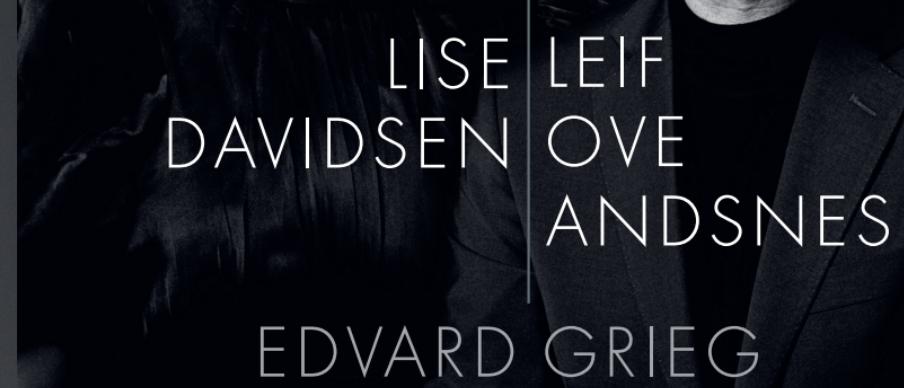

DECCA

LISE LEIF
DAVIDSEN OVE
ANDSNES
EDVARD GRIEG

EDWARD GRIEG 1843-1907

Haugtussa Op.67 The Mountain Maid

(Arne Garborg 1851-1924)

1	I. Det syng Singing	3.29
2	II. Veslemøy The Little Maid	2.35
3	III. BlåbærLi Bilberry Slopes	2.42
4	IV. Møte Meeting	4.37
5	V. Elsk Love	2.19
6	VI. Killingdans Kid's Dance	1.34
7	VII. Vond Dag Unhappy Day	2.44
8	VIII. Ved Gjætele-Bekken At the Gjætele Brook	6.27

6 Digte Op.25 6 Poems

(Henrik Ibsen 1828-1906)

9	II. En Svane A Swan	2.42
10	IV. Med en Vandlilje With a Water-lily	1.54

Elegiske Digte Op.59 Elegiac Poems

(John Paulsen 1851-1924)

11	III. Til Én To Her (I)	2.03
12	IV. Til Én To Her (II)	1.49

Hjertets Melodier Op.5 Melodies of the Heart

(Hans Christian Andersen 1805-1875)

13	III. Jeg elsker dig! I Love but Thee	1.18
----	--------------------------------------	------

Digte Op.60 Poems

(Vilhelm Krag 1871-1933)

14	V. Og jeg vil ha mig en Hjerteskjær Midsummer Eve	1.31
----	---	------

12 Melodier Op.33 12 Melodies

(Aasmund Olavsson Vinje 1818-1870)

15	IX. Ved Rundarne In the Hills	2.41
----	-------------------------------	------

5 Digte Op.69 5 Poems

(Otto Benzon 1856-1927)

16	I. Der gynger en Båd på Bølge A Boat on the Waves Is Rocking	2.36
17	II. Til min Dreng To My Son	3.17
18	III. Ved Moders Grav At Mother's Grave	3.29
19	IV. Snegl, Snegl! Snail, Snail!	3.07
20	V. Drømme Dreams	3.53

Romancer og Sange Op.18 Romances and Songs

21	V. Poesien Poesy (Hans Christian Andersen)	3.21
----	--	------

6 Lieder Op.48

22	I. Gruß Hilsen · One Day, O Heart of Mine (Heinrich Heine 1797-1856)	1.07
23	II. Dereinst, Gedanke mein Jeg ved, min Tanke, ved · One day, my thoughts (Emanuel Geibel 1815-1884)	2.56
24	III. Lauf der Welt Verdens Gang · The Way of the World (Johann Uhland 1787-1862)	1.28
25	IV. Die verschwiegene Nachtigall Nattergalen · The Nightingale's Secret (Walther von der Vogelweide c.1170-c.1230)	3.32
26	V. Zur Rosenzeit I Rosentiden · The Time of Roses (Johann Wolfgang von Goethe 1749-1832)	2.45
27	VI. Ein Traum En Dröm · A Dream (Friedrich von Bodenstedt 1819-1892)	2.00

12 Melodier Op.33

(Aasmund Olavsson Vinje)

28	II. Våren Last Spring	4.59
----	-----------------------	------

LISE DAVIDSEN soprano

LEIF OVE ANDSNES piano

Scandinavia's greatest song cycle opens with a cryptic invitation. Before laying down its series of suggestive chords, Grieg's piano induces *Haugtussa* with the fairy dust of rippling glissandos. We are not being told a story; we are being sucked into one. "If you know the dream," sings a narrator who will quickly sidestep into the form of a shepherd girl possessed of an undefined sixth sense, "you won't forget these notes."

Haugtussa is the Norwegian composer's only narrative song cycle, a conscious echo of predecessors by Schubert and Schumann that combines Grieg's own landscape painting with elements of a psychodrama – the very Norwegian concept of being taken into the woods, put under a spell. What Grieg considered his finest individual songs encompass mysticism (the first and last numbers), intimate portraits (the second and seventh), playful nature pieces (the third and sixth) and two central love songs that form the work's heart.

Along the way, the girl Veslemøy will find love and lose it again as her music tracks the seasons from one winter to the next. Nature is Veslemøy's mother tongue. "She sees and feels things that most people can only read about," says Lise Davidsen, who returns to *Haugtussa* for the first time on this recording since her days as a student mezzo at the Grieg Academy. "I'm not sure if Veslemøy is a mystic, or if she gives voice to what she wants to see. But she is absolutely at one with nature. That comes across strongly in Garborg's text."

Arne Garborg wrote his 1895 verse novella *Haugtussa* in Landsmål, a language formed from a handful of local dialects as a nationalist rebuttal to Danish-derived Norwegian. Grieg deemed the work "a masterpiece, full of originality, simplicity and depth." In another letter, the composer referred to its language (known these days as Nynorsk) as resounding with "the most beautiful music." For Davidsen, "Nynorsk has a distinctly poetic atmosphere that gives the text much of its strength."

The cycle's pivotal song is "Møte", which impartially describes Veslemøy's first encounter with her lover before the narrator slips again into the personage of Veslemøy, the last line of each verse confessing his grip on her emotions. "My working title for the album was *Møte*," explains Davidsen. "The song exemplifies the whole project: Leif Ove [Andsnes] and I meeting musically for the first time, discovering this repertoire and working together on Grieg's music was itself a unique, emotional meeting for me."

This album constitutes Andsnes's first *Haugtussa* and Davidsen's first encounter with numerous Grieg songs. But you don't grow up a Norwegian musician without the sound of the composer in your head – and outside it. "'Everyone' in Norway knows this music," the soprano says. "I am very aware of the conventions of how it 'should' be done and by whom. This project was about listening to the music on our own terms, trying to find our Grieg sound."

Grieg's piano writing is often spare and suggestive, especially in *Haugtussa*, where it broods with telling modulations and recollections and often has the reflective last word. With that, vocal grandstanding won't work. "If you do too much in a Grieg song, you can ruin it," says Davidsen; "Sometimes a simple opening piano chord sets all the parameters you need."

Grieg's Five Poems Op.69 rarely appear on Grieg compendiums. In this late set from 1900, the composer sought a more cosmopolitan style, expanding his usual mode of vocal and pianistic expression without sacrificing his characteristic ability to open windows onto the soul with extraordinary thrift. There is simple allegory ("Snegl, Snegl!"), direct outpouring ("Ved Moders Grav") and in "Drømme", a glance back to both the dream world of *Haugtussa* and "Ein Traum" from Grieg's Op.48, a consciously more dramatic collection setting romantic German poets. Even here, we encounter the devices from folk music that colour everything Grieg did. "That you can have 'Zur Rosenzeit' and 'Lauf der Welt' in the same opus feels very human to me," says Davidsen; "I love the way Grieg can take you immediately from something profound to something apparently so light."

"Våren", "Ved Rundarne" (both setting Aasmund Olavsson Vinje) and "Jeg elsker dig!" (Hans Christian Andersen) are essential ingredients of any Grieg recital, believes Davidsen. Here the music's diatonic conviction is unmistakable. But the expression burns differently in the composer's settings of poems by his compatriot Henrik Ibsen – in the still luminescence of the nature pictures "En Svane" and "Med en Vandlilje". "I feel Ibsen and Grieg understood each other," the soprano says; "these songs stand apart in the extent to which Ibsen comes across in the music; so much drama in such a short space of time." Or, as Grieg put it: "the more deeply one is moved, the more condensed and enigmatic the mode of expression."

Andrew Mellor

Andrew Mellor's book *The Northern Silence* (Yale University Press) features contributions from Lise Davidsen and Leif Ove Andsnes.

Haugtussa de Grieg, le plus grand cycle de mélodies scandinave, s'ouvre sur une invitation cryptique. Avant d'égrenner une série d'accords suggestifs, le piano libère une poussière féerique de glissandos. Ce n'est pas que l'on va nous raconter quelque chose, mais plutôt que nous sommes aspirés dans une histoire. « Si vous connaissez le rêve », chante une narratrice qui prend rapidement la forme d'une bergère douée d'un sixième sens indéfini, « vous n'oublierez pas cette musique ».

Haugtussa est le seul cycle de mélodies narratif du compositeur norvégien. Se voulant l'écho des cycles de Schubert et de Schumann, il mêle la peinture paysagère typique de Grieg à des éléments d'un psychodrame – c'est l'idée très norvégienne d'être emmené dans les bois et ensorcelé. Ces mélodies, que leur auteur considérait comme les plus réussies, touchent au mysticisme (la première et la dernière), font un portrait intime (la deuxième et la septième), évoquent la nature de manière enjouée (la troisième et la sixième), ou parlent d'amour, comme les quatrième et cinquième qui forment le cœur de l'œuvre.

Au cours de son cheminement, la bergère *Veslemøy* trouvera l'amour et le perdra tandis que la musique suit les saisons d'un hiver à l'autre. La nature est la langue maternelle de *Veslemøy*. « Elle voit et sent des choses que la plupart des gens ne peuvent appréhender que par la lecture », explique la soprano Lise Davidsen qui, avec cet enregistrement, reprend *Haugtussa* pour la première fois depuis ses années d'études à l'Académie Grieg. « Je ne suis pas sûre que cette bergère soit une mystique ou qu'elle exprime ce qu'elle voudrait voir de ses yeux, mais elle ne fait qu'un avec la nature. Cela ressort fortement du texte d'Arne Garborg. »

C'est en 1895 que Garborg écrivit *Haugtussa*, cycle épique de poèmes en vers, et il le fit en *landsmål*, une langue créée au XIXe siècle à partir de plusieurs dialectes locaux qui se voulait une réponse nationaliste à l'idiome dano-norvégien. Grieg considérait *Haugtussa* comme « un chef-d'œuvre, plein d'originalité, de simplicité et de profondeur ». Dans une autre lettre, il parle du langage employé, appelé *nynorsk* (néo-norvégien) aujourd'hui, qui selon lui sonne comme « la plus belle des musiques ». Lise Davidsen estime que « le *nynorsk* crée une atmosphère particulièrement poétique qui donne beaucoup de force au texte ».

La mélodie cruciale du cycle est « *Møte* » (Rencontre), qui décrit sans parti pris la première rencontre de *Veslemøy* avec son amant avant que la narratrice se glisse à nouveau dans la peau de la bergère. Le dernier vers de chaque strophe révèle l'emprise qu'a le jeune homme sur elle. « *Møte* était mon titre

provisoire pour le disque », confie Lise Davidsen. « Cette mélodie est à l'image de l'ensemble de ce projet discographique qui représente ma première rencontre musicale avec Leif Øve Andsnes. Découvrir cette œuvre et travailler la musique de Grieg avec lui a été un moment unique pour moi, rempli d'émotion. »

Avec ce disque, Andsnes signe son premier *Haugtussa* et Davidsen entre en contact avec toute une série de mélodies de Grieg. Mais on ne devient pas musicien en Norvège sans avoir le son de ce compositeur en tête. « Tout le monde, pour ainsi dire, connaît cette musique en Norvège », affirme la soprano. « Je suis tout à fait au courant des conventions d'interprétation de ce répertoire – à quels interprètes il "faut" le confier et comment il "faut" le chanter. Mais notre but ici a été d'écouter la musique avec notre propre sensibilité et d'essayer de trouver notre propre son Grieg. »

L'écriture pour piano de Grieg est souvent parcimonieuse et évocatrice, notamment dans *Haugtussa* où affleurent des modulations et des réminiscences éloquentes et où le clavier a souvent le dernier mot. Impossible pour la chanteuse de jouer les divas dans ces conditions, comme le souligne Lise Davidsen : « Si vous en faites trop dans une mélodie de Grieg, vous risquez de la massacrer. Parfois, un simple accord initial du piano vous donne tous les éléments dont vous avez besoin. »

Les Cinq Poèmes op. 69 figurent rarement dans les anthologies consacrées à Grieg. Dans ce recueil tardif de 1900, le compositeur tend vers un style plus cosmopolite et élargit son langage vocal et pianistique habituel, sans renoncer pour autant à faire usage de sa faculté caractéristique d'ouvrir des fenêtres sur l'âme avec une extraordinaire économie de moyens. S'exprime une simple allégorie (« *Snegl, Snegl !* » – Escargot, escargot !), une intense effusion (« *Ved Moders Grav* » – Sur la tombe de ma mère) et, dans « *Dømmem* » (Rêves), le compositeur jette un regard en arrière vers le monde onirique de *Haugtussa* et d'*Ein Traum*, op. 48 n° 6, qui figure dans un recueil plus dramatique sur des textes de poètes allemands. Même ici, nous retrouvons les éléments de musique populaire qui colorent toute la musique de Grieg. « Que "Zur Rosenzeit" et "Lauf der Welt" figurent dans le même recueil op. 48 a quelque chose de très humain, je trouve ; j'adore la manière dont Grieg vous fait passer d'un seul coup d'une chose profonde à une autre si légère en apparence », commente Lise Davidsen.

« *Våren* » (Printemps) et « *Ved Rundarne* » (À Rundarne), sur des poèmes d'Aasmund Olavsson Vinje, ainsi que « *Jeg elsker dig !* » (Je t'aime !), sur un texte de Hans Christian Andersen, sont des ingrédients essentiels à tout récital Grieg, estime la soprano. Ici, le parti pris de diatonisme est évident.

L'expression se manifeste cependant différemment dans les mélodies du compositeur sur des poèmes de son compatriote Henrik Ibsen, notamment dans la calme luminescence des peintures de la nature « *En Svane* » (Un cygne) et « *Med en Vandlilje* » (Avec un nénuphar). « J'ai l'impression qu'Ibsen et Grieg se comprenaient », avance Lise Davidsen. « Ces mélodies se détachent du reste par la force avec laquelle le texte d'Ibsen s'exprime par la musique ; tant de drame en un laps de temps si court. » Ou, pour reprendre les mots de Grieg : « Plus le mode d'expression est condensé et énigmatique, plus on est ému profondément. »

Andrew Mellor

Le livre d'Andrew Mellor The Northern Silence (Yale University Press) renferme des contributions de Lise Davidsen et Leif Ove Andsnes.

Traduction Daniel Fesquet

Der umfangreichste skandinavische Liederzyklus beginnt mit einer kryptischen Einladung. Bevor er seine Reihe suggestiver Akkorde erklingen lässt, leitet Grieg *Haugtussa* mit dem Feenstaub sanft plätschernder Klavier-Glissandi ein. Uns wird keine Geschichte erzählt; wir werden vielmehr in eine hineingezogen. „Wenn Sie den Traum kennen“, singt der Erzähler, der schnell in die Gestalt wechselt und sich in ein Hirtenmädchen mit einem unbestimmten sechsten Sinn verwandelt, „werden Sie diese Töne nicht vergessen.“

Haugtussa ist der einzige erzählende Liederzyklus des norwegischen Komponisten, ein bewusstes Echo auf die Vorläuferwerke von Schubert und Schumann, wobei Grieg eigene Landschaftsmalerei mit den Elementen eines Psychodramas verbindet – dem unnorwegischen Konzept des Aufenthalts in einem verzauberten Wald. Was Grieg als seine schönsten Einzellieder betrachtete, umfasst Mystik (das erste und letzte Stück), intime Porträts (das zweite und siebte), verspielte Naturstücke (das dritte und sechste) und zwei zentrale Liebeslieder, die das Herzstück des Werkes bilden.

Unterwegs begegnet das Mädchen Veslemøy der Liebe, doch verliert es sie auch wieder. Ihre Musik folgt dem Kreislauf der Jahreszeiten von einem Winter zum nächsten. Die Natur ist die Muttersprache von Veslemøy. „Sie sieht und fühlt Dinge, über die die meisten Menschen nur lesen können“, meint Lise Davidsen, die seit ihrer Zeit als Mezzosopran-Studentin an der Grieg-Akademie für diese Aufnahmen zum ersten Mal zu den *Haugtussa*-Liedern zurückkehrt. „Ich bin mir nicht sicher, ob Veslemøy eine Mystikerin ist oder ob sie dem, was sie sehen möchte, eine Stimme gibt. Aber sie ist absolut eins mit der Natur. Das kommt in Garborgs Text stark rüber.“

Arne Garborg schrieb seine Versnovelle *Haugtussa* (1895) in Landsmål, einer Sprache, die aus einer Handvoll lokaler Dialekte gebildet wurde, als nationalistische Widerlegung eines aus dem Dänischen abgeleiteten Norwegisch. Grieg bezeichnete das Werk als „ein Meisterwerk voller Originalität, Einfachheit und Tiefgang“. In einem anderen Brief beschrieb der Komponist die Sprache der Versnovelle (heute als Nynorsk bekannt) als mit „der schönsten Musik“ überwältigend. Für Davidsen „evoziert Nynorsk eine ausgesprochen poetische Atmosphäre, die dem Text viel von seiner Stärke verleiht“.

Das zentrale Lied des Zyklus ist „*Møte*“ (Begegnung), das aus der Außenperspektive Veslemøy's erste Begegnung mit ihrem Geliebten beschreibt, bevor der Erzähler wieder in die Persönlichkeit von Veslemøy

schlüpft, wobei die letzte Zeile jeder Strophe bekennt, wie stark der Liebste ihre Gefühle beherrscht. „Mein Arbeitstitel für das Album war *Møte*“, erklärt Davidsen. „Das Lied steht beispielhaft für das ganze Projekt: Leif Ove [Andsnes] und ich trafen uns zum ersten Mal für ein Musikprojekt, und dieses Repertoire zu entdecken und gemeinsam an Griegs Musik zu arbeiten, war für mich eine einzigartige, emotionale Begegnung.“

Dieses Album ist Andsnes' erste *Haugtussa*-Einspielung und Davidsens erste Begegnung mit zahlreichen Liedern von Grieg. Aber als norwegischer Musiker wächst man nicht auf, ohne den charakteristischen Klang des Komponisten im Kopf – und auch sonst um sich zu haben. „Jeder“ in Norwegen kennt diese Musik“, berichtet die Sopranistin. „Ich bin mir der Konventionen sehr bewusst, wie und von wem sie gemacht werden sollte. Bei diesem Projekt ging es uns darum, die Musik zu unseren eigenen Bedingungen zu hören und zu versuchen, unseren Grieg-Sound zu finden.“

Griegs Klaviersatz ist oft karg und suggestiv, besonders in *Haugtussa*, wo er brütend mit vielsagenden Modulationen und Erinnerungen spielt und oft nachdenklich das letzte Wort hat. Hier funktioniert stimmliche Effekthascherei nicht. „Wenn man in einem Grieg-Lied zu viel machen, kann man es ruinieren“, sagt Davidsen; „Manchmal legt ein einfacher Eröffnungsakkord im Klavier alle Parameter fest, die man braucht.“

Griegs *Fünf Gedichte*, op. 69 erscheinen selten in Grieg-Alben. In diesem späten Opus aus dem Jahr 1900 suchte der Komponist einen kosmopolitischen Stil und erweiterte seine übliche vokale und pianistische Ausdrucksweise, ohne jedoch seine charakteristische Fähigkeit zu opfern, mit außergewöhnlicher Zurückhaltung ein Fenster zur Seele zu öffnen. Es gibt einfache Allegorien („Snegl, Snegl!“ – Schnecke, Schnecke!), direktes Sich Verströmen („Ved Moders Grav“ – Am Grab meiner Mutter) und in „Drømme“ (Träume) einen Blick zurück in die Traumwelt von *Haugtussa* und „Ein Traum“ aus Griegs op. 48 ist eine bewusst dramatische Vertonung von Gedichten romantischer deutscher Dichter. Auch hier treffen wir auf die volksmusikalischen Mittel, die alles einfärben, was Grieg geschrieben hat. „Dass „Zur Rosenzeit“ und „Lauf der Welt“ im selben Opus zusammenkommen, fühlt sich für mich sehr menschlich an“, meint Davidsen; „Ich liebe es, wie Grieg einen so schnell von etwas Tiefgründigem zu etwas scheinbar so Leichtem führen kann.“

„Vären“ (Frühling), „Ved Rundarne“ (Bei Rundarne) – beides Vertonungen von Texten Aasmund Olavsson Vinjes – und „Jeg elsker dig!“ (Ich liebe dich!) (Hans Christian Andersen) sind wesentliche Bestandteile jedes Grieg-Rezitals, glaubt Davidsen. Hier ist der Glaube an die diatonische Überzeugungskraft der Musik unverkennbar. Aber auf andere Art und Weise glüht der Ausdruck des Komponisten in den Gedichtvertonungen seines Landsmanns Henrik Ibsen – im stillen Leuchten der Naturbilder „En Svane“ (Ein Schwan) und „Med en Vandilje“ (Mit einer Seerose). „Ich fühle, dass sich Grieg und Ibsen verstanden haben“, meint die Sopranistin. „Diese Lieder heben sich in dem Maße ab, in dem Ibsens Charakteristika in der Musik zum Ausdruck kommen – so viel Dramatik in so kurzer Zeit.“ Oder wie Grieg es formulierte: „Je tiefer man bewegt ist, desto verdichteter und rätselhafter wird der Ausdruck.“

Andrew Mellor

Andrew Mellors Buch, *The Northern Silence* (Das Schweigen des Nordens, Yale University Press) enthält Beiträge von Lise Davidsen und Leif Ove Andsnes.

Übersetzung Anne Schneider

Leif Ove Andsnes appears courtesy of Sony Classical, a division of Sony Music Entertainment.

Executive Producer: Dominic Fye

Recording Producer: John Fraser

Recording Engineer: Arne Akselberg · Assistant Engineer: Håvard Christensen

Head of A&R Administration: Joanne Baines · Production Manager: Jenny Stewart

Recording Editor: Julia Thomas · Piano Technician: Thron Irby

Recording Location: Storten Konserthus, Bodø, Norway, 5–8 September 2021

Introductory Note & Translations © 2022 Universal Music Operations Limited

Sung text translations: Andrew Barnett (1–10, 13) & William Jewson (11, 12, 14–21, 28) © BIS Records;

© Richard Stokes (22–27)

Cover Design: Paul Chessell

Photography: Morten Krogvold

Packaging Design & Editorial: VLP Ltd

® & © 2022 Universal Music Operations Limited. A Decca Classics Release.

I. Det syng

1 A veit du den Draum og veit du den Song,
so vil du Tonarne göyma;
og gilja det for deg so mang ein Gong,
rett aldri so kan du det glöyma.
Hildrande du! med meg skal du bu,
i Blåhaugen skal du din Sylrokk snu.

Du skal ikkje føla den mjuke Nott,
då Draumen slaer ut sine Venger
i linnare Ljos en Dagen hev att,
og Tonar på mjukare Strengjer.
Det voggar um Li, det svævest av Strid,
og Dagen ei kjenner den Sæle Tid.

Du skal ikkje røddas den Elskhug vill,
som syndar og græt og glöymer;
hans Farn er heit og hans Hug er mild
og Björnen arge han töymer.
Hildrande du! med meg skal du bu,
i Blåhaugen skal du din Sylrokk snu.

II. Veslemøy

2 Ho er mager og myrk og mjå
med brune og reine Drag
og Augo djupe og grå
og stislegt, dröymande Lag.

Det er som det halvt um halvt
låg ein Svevn yver heile ho;
i Rörsle, Tale og alt
ho hev denne döyvde Ro.

Under Panna fager, men låg
lyser Augo som bak ein Eim;
det er som dei stirrande såg
langt inn i ein annan Heim.

THE MOUNTAIN MAID**I. Singing**

Oh if you know the dream and know the song
You will want to hide the notes;
And if it bewitches you so many times
You will never forget it.
O magical you! With me you shall live,
On Blåhaugen you will spin your silver.

You shall not fear the mild night,
When dreams spread out their wings
In a milder light than that of day
And notes on softer strings.
The hill is cradled, strife is dampened
And the day does not know this time of bliss.

You shall not fear what love desires
Which sins and weeps and forgets:
Its embrace is hot and its temper is mild
And it tames the angry bear.
O magical you! With me you shall live
On Blåhaugen you shall spin your silver.

II. The Little Maid

She is thin and dark and slender
With brown and clear features
And eyes that are deep and grey
And a calm dreamy nature.

It is as if, half and half,
A sleep lay upon her.
Her bearing, her voice, everything
Expresses a gentle peace.

Beneath her forehead, pretty but low
Her eyes shine as through steam,
As though they gazingly saw
Far beyond to another world.

Berre Barmen gjeng sprengd og tung
og det bivrar um Munnen bleik.
Ho er skjelvande sped og veik
midti i det ho er ven og ung.

III. Blåbær-Li

3 Nei sjå, kor del blåner her!
No ma me roa oss, Kyra!
Å nei, slike fine Bær,
og dei, som det berre kryr a'!
Nei Maken eg hev kje set!
Sumt godt her er då tilfjells.
No vil eg eta meg mett;
her vil eg vera til Kvelds.

Men kom no den Bjönnen stor!
Her fekk bli Rom åt oss båe.
Eg torde kje seia eit Ord
til slik ein rösjeleg Väe.
Eg sa berre ver so god!
No må du kje vera blijug!
Eg et deg so væl i Ro;
ta for deg etter din Hug.

Men var det den Reven rau,
so skuld' han få smaka Staven;
eg skulde banke han dau,
um so han var Bror til Paven.
Slikt skarve, harmelegt Sleng!
Han stel både Kje og Lam.
Men endå so fin han gjeng,
hev korkje Agg hell Skam.

Men var det den stygge Skrubb,
so arg og so hol som Futen,
eg tog mek ein Björkekubb
og gav han ein god på Snuten.

But her breast is tense and heavy
And her pale mouth quivers.
She is shiveringly thin and weak
While still so fair and young.

III. Bilberry Slopes

Look how blue it is here!
Now we shall rest ourselves, cattle!
Oh, what fine berries
And such an abundance of them.
No, I have never seen anything like it!
How good it is here in the mountains.
Now I shall eat my fill;
Here I would stay until evening.

But if the big bear appeared!
There would have to be room for us both.
I would not dare say a word
To such a terrible beast.
I would say: "berries; please have some!
Do not be shy,
I will leave you in peace;
Please take whatever you want."

But were it the red fox,
He would taste my stick;
I would beat him to death,
Though he were the Pope's brother.
Such a despicable, awful devil,
He takes both kids and lambs.
But yet he walks so proudly
Lacking regrets or shame.

But were it the wicked wolf,
As angry and mean as the bailiff,
I would take a birch club
And hit him hard on the jaw.

Han reiv sund Sauer og Lamm
for Mor mi så trådt og tidt;
ja sant! um han berre kom,
skuld' han so visst få sitt.

Men var det den snilde Gut,
der burte frå Skare-Brote,
han fekk vel ein på sin Trut,
men helst på ein annan Måte.
Å Tóv, kva tenkjer eg på!
Det lid nok på Dagen alt.
Eg må til Buskapen sjå;
ho 'Dokka' drøymer um Salt.

IV. Møte

- 4 Ho sit ein Sundag lengtande i Li,
det strøymer på med desse sôte Tankar,
og Hjerta fullt og tungt i Barmen bankar,
og Draumen vaknar, bivrande og blid.
Då gjeng det som ei Hildring yver Nuten;
ho raudner heit; der kjem den vene Guten.

Burt vil ho göyma seg i Öriska brå,
men stoggar trylli og Augo mot han vender;
dei tek einannan i dei varme Hender
og stend so der og veit seg inkje Råd.
Då bryt ho ut i dette Undringsord:
"Men snille deg då... at du er så stor!"

Og som det lid til svale Kveldings Stund,
all meir og meir i Lengt dei saman sökjer,
og brådt um Hals den unge Arm seg krökjer
og övre skjelv dei saman Munn mot Munn.
Alt svimrar burt. Og der i Kvelden varm
i heite Sæle söv ho i hans Arm.

V. Elsk

- 5 Den galne Guten min Hug hev dåra,
eg fangen sit som ein Fugl i Snåra;

He is always destroying
My mother's sheep and lambs.
Yes indeed! If he would only come
He would receive his just reward.

But were it the nice lad
Who comes from Skare-Brote,
He would get one on the mouth
But preferably in a different way.
How silly, what am I thinking of!
The day is progressing...
I must go to the cattle
For "Dokka" is dreaming of salt.

IV. Meeting

She sits on Sunday on the hill
Filled with all these delightful thoughts,
And her full heart beats in her bosom
And a dream wakens, trembling and mild.
Then as though there was an apparition on the mountain;
She blushes; the handsome youth appears.

She would hide herself in her perplexity
But remains bewitched and turns her gaze towards him;
They grasp each other's warm hands
And stand there and know not what to do.
Then she exclaims in wonder:
"But you have grown so tall."

And as the cool evening approaches
Ever more longingly they seek each other
And with young arms they suddenly embrace
And trembling mouth meets mouth.
Everything faints away. And in the warm evening
In pure bliss she sleeps in his arms.

V. Love

The wild lad has fooled my fancy
I am fast like a bird in a snare;

den galne Guten, han gjeng so baus;
han veit, at Fuglen vil aldri laus.

Å gjev du batt med Bast og Bende,
å gjev du batt meg, so Bandi brendel
Å gjev du drog meg so fast til deg,
at heile Verdi kom burt for meg!

Ja kund' eg trolla og kund' eg heksa,
eg vilde inn i den Guten veksa,
eg vilde veksa meg i deg inn
og vera berre hos Guten min.

Å du, som bur meg i Hjarta inne,
du Magti fekk yver alt mit Minne
kvar vesle Hugsvis som framur dreg,
det berre kviskrar um deg.

Um Soli lyser på Himlen blanke,
no ser hon deg, det er all min Tanke;
um Dagen dovnar og Skomning fell:
skal tru han tenkjer på meg i Kveld?

VI. Killingdans

- 6 Å hipp og hoppe og tipp og toppe på denne Dag;
å nipp og nappe og tripp og trappe i slikt eit Lag.
Og er Kjæl-i-Sol, og det er Speli-Sol,
og det er Titri-Li, og det er Gliri-Li
og det er Kjæte og Lurvelæte i Solskins dag.

Å nupp i Nakken, og stup i Bakken og tipp på Tå;
å rekk i Ringen og svipp i Svingen og hoppi-hå.
Og det er Sleik-i-Sol, og det er Leikt-Sol,
og det er Glim-i-Li, og det er Stim-i-Li,
og det er Kvitter og Bekkje-Glitter og lognt i Krå.

Å trapp og tralle, og Puff i Skalle, den ska du ha!
Og snipp og snute, og Kyss på Trute, den kan du ta.
Og det er Rull-i-Ring, og det er Sull-i-Sving,
og det er Lett-på-Tå og det er Sprett-på-Tå,
og det er heisan og det er hoppsan og tralala!

The wild lad walks so proudly;
He knows that the bird will never flee.

And should you bind me tight with cords
So tight that the cords burnt.
And should you draw me so tight to you
That all the world disappeared.

If I knew how to do spells and magic
I would grow within the lad.
I would grow into you
And just be with my lad.

Oh you who bear me within your heart,
You have power over my will;
Each little memory that comes to mind
It only whispers of you.

When the sun shines in the sky
She looks at you, such is my thought;
When the day grows weary and dusk falls:
Will he be thinking of me this evening?

VI. Kid's Dance

O skip and hop and trip and trop today;
O nip and nap and trip and trap in such a way.
And it's love in the sun and it's play in the sun
And it's song on the hill and it's bong on the hill
And it's longing and suchlike a sunny day.
And it's nip in the neck and fall down and tiptoe:
And in the ring and in the swing and hop and ho!
And it's fun in the sun and it's play in the sun,
And it's glimmering and it's shimmering
And it's twittering and glittering and peace in the corner.

And it's step and stop and a bang on the head for you.
And it's snap and snap and a kiss on the lips for you.
And it's roll in the ring and it's sing and it's swing
And up on our toes and spread your feet
And heigh and ho and tralala.

VII. Vond Dag

7 Ho reknar Dag og Stund og seine Kveld til Sundag kjem; han hev so trufast lova, at um det regnede Småstein yver Fjell, so skal dei finnast der i "Gjætarstova" Men Sundag kjem og gjeng med Regn og Rusk; ho eismal sit og græt attunder Busk.

Som Fuglen, sårad under varme Veng so Blode tippar lik den heite Tåre, ho dreg seg sjuk og skjelvande i Seng, og vrid seg Notti lang i Gråten såre. Det slit i Hjarta og det brenn på Kinn. No må ho døy; ho miste Guten sin.

VIII. Ved Gjætle-Bekken

8 Du surlante Bekk, du kurlande Bekk, her ligg du og kosar deg varm og klår. Og sprytar deg rein og glid over Stein, og sullar so godt og mullar so smått og glitrar i Soli med mjuke Bár. Å, her vil eg kvila, kvila.

Du tuklante Bekk, du siklante Bekk, her gjeng du so glad i den ljose Li. Med Klunk og med Klukk, med Song og med Sukk, med Sus og med Dus gjennom lauvbygd Hus, med underlegt Svall og med Svæving blid. Å, her vil eg dröyma, dröyma.

Du hullande Bekk, du sullande Bekk, her fekk du Seng under Mosen mjuk Her dröymer du kurt og glöymer de deg burt og kviskrar og kved i den store Fred med Svaling for Hugsott og Leniting sjuk. Å, her vil eg minnast, minnast.

Du vildrande Bekk, du sildrande Bekk, kva tenkte du alt på din lange Veg? Gjenom augde Rom? millom Busk og Blom?

VII. Unhappy Day

She reckons the days and hours and late evenings Till Sunday shall come; he had so steadfastly promised That even if it rained pebbles on the mountain They would still meet in "Gjætarstova". But Sunday comes and goes with rain and storm; She sits alone and weeps beneath a bush.

Like a bird, wounded beneath its warm wing So that blood drips like hot tears She creeps to bed, shivering and ill And tosses all night, weeping bitter tears. Her heart is torn and her cheeks burn. Now she must die; she has lost her young man.

VIII. At the Gjætele Brook

You chattering brook, you gurgling brook Here you lie keeping warm and clear And you wash yourself clean and run over stones And you take it easy and gently hum And shine in the sunlight with gentle ripples. "Oh here will I rest, will rest."

You singing brook, you swinging brook, You wander so joyfully on the hillside. With clucking and clinking, with singing and sighing With riots and revels in the leafy house, With wondrous chatter and peaceful sleep. Oh here will I dream, will dream.

You humming brook, you tinkling brook, Here is your bed 'neath the soft moss. Here your dreams are short and you forget And whisper and sing in great peacefulness With balm for cares and sickly longing. Here I will recall, will recall.

You scurrying brook, you swirling brook What did you think about on your long journey? Through barren places? Between bushes and blooms?

Når i Jord du smartt, når du fann deg att?

Tru nokon du såg so eismal som eg. Å, her vil eg glöyма, glöyма.

Du tislande Bekk, du rislante Bekk, du leikar i Lund, du sullar i Ro. Og smiler mot Sol og lær i dit Skjol og vandrar so langt og lærer so mangt... å syng kje um det, som eg tenkjer no. Å, lat meg få blunda, blunda.

6 DIGTE OP.25

II. En Svane

9 Min hvide svane
du stumme, du stille,
hverken slag eller trille
lod sangröst aue.

Angst beskyttende
allen, som sover,
alid lyttende
gled du henover.

Men sidste mødet,
da eder og øjne
var lönlige løgne,
ja da, da lød det!

I toners føden
du sluttet din bane.
Du sang i döden;
du var dag en svane!

IV. Med en Vandlilje

10 Se, Marie, hvad jeg bringer;
blomsten med de hvide vinger.
På de stille strømme båren
svam den drömmetur i våren.

Vil du den til hjemmet vie
fæst den på dit bryst, Marie;

When you have tasted earth; when you have loud yourself?
Was anyone quite as alone as me?
Here I will forget, will forget.

You hurrying brook, you scurrying brook,
You play in the meadow, you laze in peace.
And smile at the sun and laugh in your shelter
And wander so far and learn so much
And sing not of that which I am thinking now.
Oh let me shut my eyes, shut my eyes.

6 POEMS

II. A Swan

My white swan
Silent and still,
Neither form nor drill
Gives promise of your voice.

Anxiously protecting
The sprite who sleeps,
Ever listening
You glided past.

But the last meeting
When oaths and promises
Were but lies
Then, then it was heard.

In the birth of those tones
You ended your path.
You sang in death;
For you were a swan.

IV. With a Water-Lily

Look, Marie, what I bring
The flower with its white wings.
Floating on the gentle current
Dreamily it swam in the spring.

Will you take it home
And pin it to your bosom, Marie;

bag dens blade da sig dölge
vil en dyp og stille bølge.

Vogt dig, barn, for tjernets strömm.
Farligt, farligt der at drömm!
Nökken lader som han sover;
liljer leger ovenover.

Barn, din barn er tjernets strömm.
Farligt, farligt der at drömm;
liljer leger ovenover;
nökken lader som han sover

ELEGISKE DIGTE OP.59

III. Til Én (I)

11 Du er den unge vår.
Højt livet på dig kalder
med tusen glade toner.

Jeg er den blege høst,
om hvilken løvet falder,
de brustne illusioner.

Men vår og høst ej sammen gå,
og derfor nu vi skilles må!

IV. Til Én (II)

12 Hvorfor svømmer dit øje
tidt i en tåreglangs?
Vil det med dobbelt skjønhed
fange mit sind, min sans?

Eller er tåren et bud
fra smerter som aldrig forgik?
Elskte, da lad mig den kysse
bort fra dit dejlige blik.

HJERTETS MELODIER OP.5

III. Jeg elsker dig!

13 Min Tankes Tanke ene Du er vorden,
Du er mit Hjertes første Kærlighed,

Behind its petals hides
A deep and calm wave.

Child, be weary of the current in the brook,
Dangerous it is to dream there.
The watersprite pretends that he is sleeping;
Lilies play above.

Child, your breast is the current of the stream.
Dangerous it is to dream there!
Lilies play above,
The watersprite pretends that he is sleeping.

ELEGIAC POEMS

III. To Her (I)

You are the budding spring.
Life loudly calls your name
With thousand joyous voices.

I am the autumn grey,
Amid the fallen leaves,
And broken illusions.

But spring and autumn do not agree,
And thus we now must part!

IV. To Her (II)

Why are your eyes bathed
In a glow of tears at times?
Do they with doubled beauty
Attempt to catch my soul?

Or are the tears a sign
Of never-ending grief?
Darling, let me then kiss them
Away from those fair eyes.

MELODIES OF THE HEART

III. I Love but Thee

You have become the thought of my thoughts
You are the first love of my heart.

jeg elsker Dig, som Ingen her paa Jorden.
Jeg elsker Dig i Tid og Ewigheit!

DIGTE OP.60

V. Og jeg vil ha meg en Hjerteskjær

14 Og jeg vil ha mig en Silkevest,
ja, ja en Silkevest.
Og jeg vil ha mig en snehvid Hest,
prustende snehvid Hest.

Og jeg vil ha mig en Stigebøjl,
ja, ja en Stigebøjl.
Og jeg vil ha mig en Bluse af Fløjl,
en sølvknappet Bluse af Fløjl.

En Heirefjær vil jeg ha i min Hat,
ja, ja i min røde Hat.
Og det skal være en Jonsoknat,
Gud, for en Jonsoknat!

Og jeg vil ha mig en Hjerteskjær,
ja, ja en Hjerteskjær.
Så svinger jeg Hatten med Heirefjær,
i Sadlen jeg løfter den Jomfru skjær,
og frem over dugvåde Marker det bær
den dejlige Jonsoknat!

12 MELODIER OP.33

IX. Ved Rundarne

15 No ser eg etter slike Fjell og Dalar,
som deim eg i min første Ungdom såg,
og same Vind den heite panna svalar;
og Gullet ligg på Snjo som før det låg.
Det er eit Barnemål som til meg taler,
og gjer meg tankefull, men endå fijag.
Med Ungdomsminne er den Tala blanda:
det strøymer på meg, so eg knapt kan anda.
Ja, Livet strøymer på meg som det strøynde,
når under Snjo eg såg det grøne Strå.

And I love you like no one on the earth.
I love you now and forever.

POEMS

V. Midsummer Eve

And I want a silken waistcoat,
Indeed a silken waistcoat.
And I want a snow-white horse,
A frousting snow-white horse.
And I want a pair of stirrups,
A pair of stirrups.
And I want a silver-buttoned velvet jacket,
A silver-buttoned velvet jacket.

A heron's feather in my hat,
Yes, in my red hat.
And it will be St. John's Day
Please God, St. John's Day!

And I want a sweetheart,
Yes, yes, a sweetheart.
I'll doff my hat with its heron feather
And lift the maid onto my saddle
And ride away over dewy meadows
On St. John's Day.

12 MELODIES

IX. In the Hills

Now again I see mountains and valleys
As I saw them in my early youth,
And the same wind cools my fevered brow:
And the gold gleams on the snow as it was
This is a childhood memory that speaks to me,
And makes me thoughtful, yet still happy.
The conversation is mixed with childhood memories;
They flow over me so that I can hardly breathe.
Yes, life flows over me as it flowed,
When I saw the green shoots beneath the snow.

Eg dröymer no, som för eg altid dröymde,
når slike Fjell eg såg i Lufti blå.

Eg glöymer Dagsens Strid, som för eg glöymde,
når eg mot Kveld af Sol eit Glimt fekk sjå.

Eg finner vel eit Hus, som vil meg hysa,
når Soli heim til Notti vil meg lysa.

5 DIGTE OP.69

I. Der gynger en Båd på Bølge

Der gynger en Båd på Bølge, og der er kun én ombord,
men det er den fagreste Pigelil på hele den fagre Jord.
Men Slangen, den slår sine Bugter.

Lyse så er hendes Lokker som Agrenes gyldne Strå.

Klare så er hendes Øjne og milde som Himmelens Blå.

Rød som den blussende Rose så er hendes runde Kind,
ren som den rislende Kilde er hendes Tanke og Sind,
Og hendes Latter den er som Fuglens Kvidren
ved Morgengry
og hendes Smil som den glade Sol, der bryder igennem Sky.

Ja hun er den herligste Pigelil på hele den herlige Jord.
Og hun får såvist ikke længe Lov at være ene ombord,
For Slangen den slår sine Bugter.

II. Til min Dreng

17 Min kære lille Gentleman, min egen dejlige Dreng,
nu ligger du vel og sover så godt i din lille Seng.
Jeg ser dig tydeligt for mig, som jeg så ofte dig så,
på Puden det lille Hoved, på Tæppet de Hænder små.

Men Fatter sidder i England og Fatter han sover ej,
han sidder i England og skriver et Fødselsdagsbrev til dig,
og det skal gå over salten Sø og det skal gå over Land
og komme den to og tyvende til min lille Nielsemand.

Now I dream as I always dreamed before
When I saw such mountains in the blue air.
I forget the torments of the day, as I forgot them before,
When I caught a glimpse of the evening sun.
Surely I shall find a house to shelter me,
When the sun shall light my way home for the night.

5 POEMS

I. A Boat on the Waves Is Rocking

A boat on the waves is rocking, with only one person aboard
But it is the fairest of maidens on all of this fair earth.
But the serpent is uncoiling.

Blond, oh so blond are her locks: the gold of the
wheaten fields.

Clear, oh so clear are her eyes, and mild as the blue of
the sky.

Red as the glowing roses, such are her rounded cheeks.
Pure as the rippling fountain, such are her mind and her soul.
And hear, her laughter is like bird-song at dawn's first light
And see, her smile like the joyful sun, breaking through
the clouds.

Yes she is the loveliest maiden fair, on all of this lovely earth.
And she will surely not be alone for long aboard her boat.
For the serpent is uncoiling.

II. To My Son

My dear little gentleman, my own and sweetest boy,
Now you'll be tucked in and fast asleep in your little bed.
I see you clearly before me, as I have seen you before,
On the pillow your little head, on the blanket your
little hands.

But Father is in England, and Father does not sleep.
He's sitting in England, writing a birthday letter to you,
And it shall travel across the salty sea and across the land
And arrive on the twenty-second to my little Niels.

Komme med alle de gode Ønsker, det komme kan,
Ønsker om Lykke for Drengen fra Drengens Fattermand.
Gid du altid må tænke, også når du blir stor,
så pænt som du gjorde som lille Dreng der hjemme hos
Far og Mor.

Gid du altid må glædes ved det, som Livet dig gav,
glædes ved dine Goder og ikke komme med Krav;
huske at Lykken finder ingen, som ej forstod,
at den bestandig ligger lige foran Ens Fod.

Så til Lykke min kære, min fine og gode Dreng,
du står som en lille Forårsblomst i Livets den grønne Eng,

og Fattermand kan ej se dig, men tænke på dig han vil,
og det vil han blive ved med, sålænge som han er til.

III. Ved Moders Grav

18 Sov nu godt, du lille Mor,
sov nu godt i Kisten inde,
tunge vore Tårer rinde,
mens vi stæde dig til Jord.

Mat er nu dit Øjes Glar,
stum din kære milde Stemme,
ok, men vi skal ikke glemme,
hvad for os du været har.

Aldrig bedre Hjæerte slog,
aldrig bedre Hjæerte bristed,
aldrig bedre Mor blev mistet,
Herren gav og Herren tog.

Sov da, lille Mor, i Fred,
tak for hvad du var i Livet,
tak for Alt, hvad du har givet
af din rige Kærlighed.

Arrive with all the best wishes a letter can hold,
Wishes of happiness for my boy from his old Father.
May your thoughts, even when you grow up, forever be
As pure as when you were a boy with Mother and Father.

May you always be happy for that which life may bring,
Happy for every blessing, and never make demands,
Remember that happiness can't be found by those that
Don't understand that it always is just before one's feet.
Happy birthday, my dear boy, my precious and good boy,
You stand like a flower in spring on the green meadow
of life.

And Father cannot be with you, but think of you he will,
And he will go on doing so for as long as he lives.

III. At Mother's Grave

Rest in peace, o mother dear,
Rest in peace, there in your coffin,
Heavy are the tears that fall
As we lay you in your grave.

Faded are your radiant eyes
Silenced is your sweet dear voice,
Ah, but we shall not forget
What you have meant to us.

Never beat a better heart,
Never broke a better heart,
No one lost a better mother,
The Lord gave, the Lord took.

Rest then, mother dear, in peace,
Thank you for being who you were,
Thank you for what you have given
From the rich source of your love.

IV. Snegl, Snegl!

19 Snegl, Snegl, kom ud af dit Hus!
Kom, lille Snegl, kom ud af dit Hus
og se, hvor Verden er skøn!
Se, hvor Blomsterne myrler frem
hist over Engen i tætte Klynger
med Farve på Kind og lysende Smil
og hør, hvad Fuglen i Luften synger,
hør, hvad der hviskes i Vindenes Sus.
Snegl, Snegl, kom ud af dit Hus!

Snegl, Snegl, bliv i dit Hus,
bliv i dit Hus, du har jo et Hus,
du fik jo et Hus, som du vilde.
Du valgte jo selv, det husker du vel,
at blive en lille, almindelig Snegl,
ingen af Skovens, de store, sorte,
frie, husvilde, nøgne Snegle.
Snegl, Snegl, bliv i dit Hus!

V. Drømme

20 Mit Alt var du blevet, min dyreste Skat,
min Sorg og min Glæde ved Dag og ved Nat.
Du fyldte mit Sind og du fængsled min Sans,
Du gav over Livet en Gled og en Glans.

Jeg vidste jo godt, at du aldrig blev min,
men Drømmene kom, hvor du kaldte mig din,
livsalige Drømme, hvor du var mig nær
og rødmende røbed, du havde mig kær.

Ak Drømmenes Eden kun vared så kort,
og Virkeligheden mig vækked så hårdt,
det var ikke mig, som din Kærlighed vandt,
da Dagningen dæmred og Drømmene svandt.

Farvel da, I Drømme, som døved min Sorg,
farvel, du min Dronning fra Drømmenes Borg,
mit strålende Smykke i svindende Kveld,
min tabte Lykke, Farvel, Farvel!

IV. Snail, Snail!

Snail, snail, come out of your shell!
Come, little snail, come out of your shell
And see how fair is the world!
See the multitudes of flowers
Growing in clumps on the meadow
With colourful faces and bright smiles,
And hear what the birds aloft are singing
Hear what is whispered by the wind.
Snail, snail, come out of your shell!

Snail, snail, stay in your shell.
Stay in your shell, since you have one:
You were given a shell, as you wanted.
You made your choice – remember? –
To become a small and common snail;
Not a forest one: those big, black,
Free, roaming, naked snails.
Snail, snail, stay in your shell.

V. Dreams

My all you'd become, my treasure so dear,
My pain and my joy, by day and by night.
You filled my soul and you bound my sense,
You gave to life its warmth and glow.

I knew full well you were never mine,
But in my dreams you called me yours,
Blessed dreams in which you were near
And timidly told me you held me dear.

The Eden of dreams was oh so brief,
My awakening by life so brusque,
It was not I who won your love
As dawn broke and the dreams with it.

Farewell then, dreams, you soothed my pain;
Farewell, my queen of the palace of dreams,
My jewel bright in dwindling eve,
My lost joy, farewell, farewell.

ROMANCER OG SANGE OP.18

V. Poesien

21 Der er et helligt Land,
det kaldes Poesien,
det naar i Himlen op,
det rummes i en Rosenknop,
og Hjertemelodien
bor paa dets grønne Strand.

Der faaes det rige Guld,
hvorved Du Verdner vinder,
der bliver Hjertet ung;
og er dig Livet alfor tungt,
du Jacobsstigen finder
til Himlen underfuld.

Der til et Skjønhedsdigts
sig Hverdagslivet hæver;
du føler Gud er nær.
Det Forbigangne lever der;
den stærke Tænker bæver,
saa stort er her, saa rigt.

Det Aandens Hindostan,
det Hjem for Melodien,
det Pagtens Land med Gud,
som staar, naar Verdner slettes ud,
det kaldes Poesien,
det Lysets Fædreland.

6 LIEDER OP.48

I. Gruß

22 Leise zieht durch mein Gemüt
liebliches Geläute.
Klinge, kleines Frühlingslied,
Kling hinaus ins Weite.
Zieh hinaus, bis an das Haus,
Wo die Veilchen sprießen.

ROMANCES AND SONGS

V. Poesy

There is a blessed land
By the name of Poesy,
It reaches to the sky,
And fits within a rosebud,
And the song of the heart
Lives on its green shores.

There can the rich gold be found,
With which worlds can be won,
There your heart grows young;
And should life grow too heavy
You will find Jacob's ladder
To the marvels in the sky.

There to a poem of beauty
Everyday life is raised;
You feel your God is nigh.
That which is ignored lives there;
The mighty thinker trembles,
So great it is, so rich.

That Hindustan of the spirit,
That home of melody,
That land of the treaty with God,
Which stands as worlds are erased,
It is called Poesy,
That fatherland of light.

6 SONGS

I. One Day, O Heart of Mine

A sweet sound of bells
Peals gently through my soul.
Ring out, little song of spring,
Ring out far and wide.
Ring out till you reach the house
Where violets are blooming.

Wenn du eine Rose schaust,
Sag, ich lass' sie grüßen.

II. Dereinst, Gedanke mein

23 Dereinst,
Gedanke mein
Wirst ruhig sein.
Lässt Liebesglut
Dich still nicht werden:
In kühler Erden
Da schlafst du gut;
Dort ohne Liebe
Und ohne Pein
Wirst ruhig sein.
Was du im Leben
Nicht hast gefunden,
Wenn es entschwunden
Wird's dir gegeben.
Dann ohne Wunden
Und ohne Pein
Wirst ruhig sein.

III. Lauf der Welt

24 An jedem Abend geh' ich aus,
Hinauf den Wiesensteg.
Sie schaut aus ihrem Gartenhaus,
Es steht hart am Weg.
Wir haben uns noch nie bestellt,
Es ist nur so der Lauf der Welt.

Ich weiß nicht, wie es so geschah,
Seit lange küß' ich sie,
Ich bitte nicht, sie sagt nicht: ja!
Doch sagt sie: nein! auch nie.
Wenn Lippen gern auf Lippe ruht,
Wir hindern's nicht, uns dünkt es gut.

And if you should see a rose,
Send to her my greeting.

II. One day, my thoughts

One day,
My thoughts,
You shall be at rest.
Though love's ardour
Gives you no peace,
You shall sleep well
In cool earth;
There without love
And without pain
You shall be at rest.

What you did not
Find in life
Will be granted you
When life is ended.
Then, free from torment
And free from pain,
You shall be at rest.

III. The Way of the World

Every evening I go out,
Up the meadow path.
She looks out from her summer house,
Which stands close by the road.
We've never planned a rendezvous,
It's just the way of the world.

I don't know how it came about,
For a long time I've been kissing her,
I don't ask, she doesn't say yes!
But neither does she ever say no!
When lips are pleased to rest on lips,
We don't prevent it, it just seems good.

Das Lüftchen mit der Rose spielt,
Es fragt nicht: hast mich lieb?
Das Röschen sich am Tauen kühlt,
Es sagt nicht lange: gib!
Ich liebe sie, sie liebet mich,
Doch keines sagt: ich liebe dich!

IV. Die verschwiegene Nachtigall

25 Unter den Linden,
An der Haide,
Wo ich mit meinem Trauten saß,
Da mögt ihr finden,
Wie wir beide
Die Blumen brachen und das Gras.
Vor dem Wald mit süßem Schall,
Tandaradei!
Sang im Tal die Nachtigall.

Ich kam gegangen
Zu der Aue,
Mein Liebster kam vor mir dahin.
Ich ward empfangen
Als hehre Fraue,
Dass ich noch immer selig bin.
Ob er mir auch Küsse bo?/
Tandaradei!
Seht, wie ist mein Mund so rot!

Wie ich da ruhte,
Wüss'l' es einer,
Behüte Gott, ich schämte mich.
Wie mich der Gute
Herzte, keiner
Erfahre das als er und ich –
Und ein kleines Vögelein,
Tandaradei!
Das wird wohl verschwiegen sein.

The little breeze plays with the rose,
It doesn't ask: do you love me?
The rose cools itself with dew,
It doesn't dream of saying: give!
I love her, she loves me,
But neither says: I love you!

IV. The Nightingale's Secret

Under the lime trees
By the heath
Where I sat wth my beloved,
There you may find
How both of us
Crushed the flowers and grass.
Outside the wood, with a sweet sound,
Tandaradei!
The nightingale sang in the valley.

I came walking
To the meadow,
My beloved arrived before me.
I was received
As a noble lady,
Which still fills me with bliss.
Did he offer me kisses?
Tandaradei!
See how red my mouth is!

If anyone knew
How I lay there,
God forbid, I'd be ashamed.
How my darling hugged me,
No one shall know
But he and I –
And a little bird,
Tandaradei!
Who certainly won't say a word.

V. Zur Rosenzeit

26 Ihr verblühet, süße Rosen,
Meine Liebe trug euch nicht;
Blühet, ach! dem Hoffnungslosen,
Dem der Gram die Seele bricht!

Jener Tage denk' ich trauernd,
Als ich, Engel, an dir hing,
Auf das erste Knöspchen lauernd
Früh zu meinem Garten ging;

Alle Blüten, alle Früchte
Noch zu deinen Füßen trug
Und vor deinem Angesichte
Hoffnung in dem Herzen schlug.

Ihr verblühet, süße Rosen,
Meine Liebe trug euch nicht;
Blühet, ach! dem Hoffnungslosen,
Dem der Gram die Seele bricht!

VI. Ein Traum

27 Mir träumte einst ein schöner Traum:
Mich liebte eine blonde Maid;
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit:

Die Knospe sprang, der Waldbach schwoll,
Fern aus dem Dorfe scholl Geläut –
Wir waren ganzer Wonne voll,
Versunken ganz in Seligkeit.

Und schöner noch als einst der Traum
Begab es sich in Wirklichkeit –
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit:

Der Waldbach schwoll, die Knopte sprang,
Geläut erscholl vom Dorfe her –

V. The Time of Roses

You fade, sweet roses,
My love did not wear you;
Ah! you bloom for one bereft of hope,
Whose soul now breaks with grief!

Sorrowfully I think of those days,
When I, my angel, set my heart on you,
And waiting for the first little bud,
Went early to my garden;

Laid all the blossoms, all the fruits
At your very feet,
With hope beating in my heart,
When you looked on me.

You fade, sweet roses,
My love did not wear you;
Ah! you bloom for one bereft of hope,
Whose soul now breaks with grief!

VI. A Dream

I once dreamed a beautiful dream:
A blonde maiden loved me,
It was in the green woodland glade,
It was in the warm springtime:

The buds bloomed, the forest stream swelled,
From the distant village came the sound of bells –
We were so full of bliss,
So lost in happiness.

And more beautiful yet than the dream,
It happened in reality,
It was in the green woodland glade,
It was in the warm springtime:

The forest stream swelled, the buds bloomed,
From the village came the sound of bells –

Ich hielt dich fest, ich hielt dich lang
Und lasse dich nun nimmermehr!

O frühlingsgrüner Waldesraum!
Du lebst in mir durch alle Zeit –
Dort ward die Wirklichkeit zum Traum,
Dort ward der Traum zur Wirklichkeit!

12 MELODIER OP.33

II. Våren

28 Enno ein Gong fekk eg Vetren at sjå
for Våren at röma;
Heggen med Tre som der Blomar var på
eg attor såg blöma.
Enno ein Gong fekk eg Isen at sjå
frå Landet at fjota,
Snjöen at bråna, og Fossen i Å
at fyssa og bjota.
Graset det gröne eg enno ein Gong
fekk skoda med Blomar;
enno eg höyrdé at Värfuglen song
mot Sol og mot Sumar.

Eingong eg sjölv i den vårlige Eim,
som mætter mit Auga,
eingong eg der vil meg finna ein Heim
og symjande lauga.
All det, som Våren imöte meg bar,
og Bloman, eg plukkad',
Federnes Ånder eg trudde det var,
som dansad' og sukkad'.
Derför eg fann millom Björkar og Bar
i Våren en Gåta;
derför det ljud i den Flöyta eg skar,
meg tykles at gråta.

I held you fast, I held you long,
And now shall never let you go!

O woodland glade so green with spring!
You shall live in me for evermore –
There reality became a dream,
There dream became reality!

12 MELODIES

II. Last Spring

Once again I have seen the winter
Give way to spring;
The wild cherry trees in full bloom.
I saw once again.
Once again I saw the ice
Break free from the land,
 Saw the snow melt and the foam of the river
Swirl and rage.
And the plants and flowers once again
I saw them bloom;
And again I heard the spring song of the birds
Expectant of sun and summer.

Once I was myself, in the full flow of spring
That fills my sight,
Once I wanted to find myself a home
And convivial company.
All that the spring presented to me
And even the flowers I plucked,
And I thought it was the ancestral spirits
That danced and sighed,
And so between birch and fir tree I found
A mystery in the spring;
And so the sound of the flute that I cut
Seemed full of tears.